

Още сутринята той си приготвилъ тези нѣща.

Следъ малко бай Стоименъ и Пѣйчо тръгнаха къмъ бай Кждрьовата нива. Като навлѣзи въ пжтеката, бай Стоименъ, който вървѣлъ напредъ, гледа — всрѣдъ пжтеката една едра ябълка.

— Я гледай, каква едра ябълка лежи на пжтеката, — викналъ той на Пѣйчо. — Какъ не я е забелязалъ Дунчо.

— Ето тамъ още две, — посочилъ съ прѣстъ напредъ Пѣйчо. — Ето и орѣхи и колко много!

— Бре, бре, бре! Че кой ли ги е изсипалъ, безъ да усѣти, — чудѣлъ се бай Стоименъ и се запретнали съ Пѣйчо да събиратъ прѣснатитѣ плодове.

А презъ това време Дунчо се върналъ запхтѣнъ и викналъ:

— Бай Кждрю, ще си патимъ! Бай Стоименъ научилъ за мисира. Видишъ ли по пжтеката съ Пѣйчо идатъ и сбиратъ камъни. Каквито сж разлютени, ей сега ще ни пребиятъ.

Дигналъ се уплашенъ бай Кждрю. Гледа — наистина Стоименъ и Пѣйчо идатъ по пжтеката, навещатъ се, събиратъ нѣщо и го слагатъ въ пояситѣ.

— Брее, ами сега! — викналъ уплашенъ той.

А мисирѣтъ лежалъ разчекнатъ върху торбата.

— Сега, здрава ни гърбина! — рекълъ Дунчо. — Но чакай! Може и да отървемъ боя. Ти, бай Кждрю, бѣгай въ кжщи да заровишъ перушината. Забравихъ кжде я оставихъ: на сайваната ли, до хамбра ли — забравихъ. Ще я наидешъ. А азъ ще се покача на крушата и ще смушкамъ мисира въ клонака, докато бай Стоименъ и Пѣйчо прегазятъ Низкото дере.

Уплашениятъ бай Кждрю си плюлъ на петитѣ и се загубилъ задъ Дѣлчова джбрава. Отишелъ да заравя перуши-